

(σελ.103)

[...] Τη ρώτησα μήπως έπρεπε να γυρίσει σπίτι της. Αυτή ήταν η τρίτη ή η τέταρτη φορά που, αφού είχε παραστεί στις συγκεντρώσεις του Γκι ντε Βερ, βρισκόταν, γύρω στις έντεκα τη νύχτα, μπροστά στη σκάλα του μετρό Καμπρόν. Και, κάθε φορά, η προοπτική να γυρίσει στο Νειγί δεν ήταν διόλου ενθαρρυντική. Έτσι, ήταν εφεξής αναγκασμένη να παίρνει πάντα το μετρό της ίδιας γραμμής. Αλλαγή στην Εουάλ. Έξοδος στο Σαμπλόν [...]

